

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Janette Oke

&

T. Davis Bunn

Locul de întâlnire

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărtii, Oradea

2012

Capitolul 1

Catherine Price privea peisajul care se desfășura dincolo de fereastra trăsurii, cu chipul strălucind de fericire. Faptul că în viața ei urmau să aibă loc atât de multe evenimente importante era de ajuns pentru ca ea, o fată de la țară, crescută în asprul ținut de frontieră, să se simtă strămutată într-o lume de basm.

În fortul Edward exista o singură trăsură, rezervată de obicei reprezentantului regelui, și anume, guvernatorului provinciei. Faptul că tânăra se afla acum în această trăsură se datora invitației primite din partea generalului. Era pentru prima dată când Catherine primea o invitație oficială adresată ei, personal, prima dată când nu lua parte la asemenea dineuri doar în calitate de fiică a tatălui său. Conform invitației scrise, generalul Whetlock, comandantul regimentului britanic recent sosit din Anglia, nădăjduia să aibă plăcerea de a se bucura de compania ei la bordul vasului *Excalibur*, cu ocazia unui banchet organizat pentru a sărbători cucerirea fortului Louisburg.

Tatăl ei ședea semeț lângă ea și, în ciuda strădaniilor sale de a părea nepăsător, pe fața lui se citea mândria. John Price făcuse parte din Garda Regală de Flintași timp de unsprezece ani, până când a fost rănit de un foc de artilerie deschis de francezi, fapt ce a pus capăt carierei sale militare. Deși în prezent ocupa postul de notar al provinciei, avându-i ca superiori doar pe comandantul corpului de

ofițeri din fortul Edward și pe guvernatorul din Halifax, îi lipseau nespūs de mult pompa și protocolul, onorurile și gloria din timpul carierei sale militare. Considerându-i vinovați de curmarea ascensiunii sale în cadrul armatei, John Price nu îi iertase niciodată pe francezi și îi detesta pe toți, fără excepție.

Căruța coborî pe cărare și trecu apoi printr-un alt vad, legănându-se ca o barcă pe valuri.

— Nu înțeleg nici în ruptul capului rostul acestui ocol chinuitor! pufni cu dispreț femeia așezată față în față cu Catherine. Corabia este aici, la o aruncătură de băț.

— Se prea poate, doamnă, răspunse John Price, a cărui voce era la fel de rigidă ca ținuta sa, dar între fortul Edward și Chelmsford nu există decât un singur doc și doar de acolo putem să luăm barca trimisă de cei de pe vas.

— Chiar și o așezare de provincie ca a dumneavoastră s-ar cuveni să își permită construirea unui doc de bun-simț, pufni doamna Priscilla Stevenage și mai zgomotos de această dată. Iată, de pildă, Halifax, noua noastră capitală. Cu toate că au trecut doar câțiva ani de la întemeierea orașului, noi avem deja un port pietruit de toată frumusețea.

— De bună seamă că aveți, din moment ce, în afară de Annapolis Royal, Halifax este singurul port în care poate să petreacă iarna flota britanică, ripostă John Price, începând să se înroșească de mânie.

— Atunci de ce oare nu poate un fort atât de vechi ca al dumneavoastră ...

— Din cauza noroiului, doamnă. Din cauza acestui pământ noroiuos, bun, bogat și fertil – îi tăie el vorba, fluturându-și furios mâna prin fereastra deschisă a trăsurii. Același pământ noroiuos care face cu putință ca această așezare de provincie să hrănească, pe lângă locuitorii săi, toată populația din Halifax și Annapolis Royal la un loc.

Deși nu era defel dornică să-i adreseze vreun cuvânt femeii așezate în fața ei, Catherine își dădu seama că nu are încotro. Dacă rămânea tăcută în acel moment, seara s-ar fi stricat încă înainte de

a începe propriu-zis. Îi mângâie tatălui său mâna, după care i se adresa cu dezinvoltură Priscillei Stevenage:

— Marea din bazinul Cobequid are cea mai mare amplitudine din lume. De două ori pe zi, apele se ridică la o înălțime de douăzeci de picioare* și apoi coboară la loc.

Era clar că doamna Stevenage nu era interesată să primească lecții de la Catherine. Își strânse buzele subțiri în semn de dezaprobare.

— Nu văd care este legătura între asta și faptul că suntem nevoiți să facem acest ocol înfiorător pentru a putea ajunge la vasul domnului general.

— Legătura constă în faptul că la reflux, cum este cazul acum, bazinul mareic este plin de bălți nu foarte adânci și de mâl, iar mâlul este atât de gros, încât un om s-ar putea afunda în el, dispărând pe de-a-ntregul, răspunse Catherine, încercând din răspuțeri să își păstreze calmul. Iubitul său Andrew îi făcuse cândva curte acestei femei.

„Înainte de a mă cunoaște pe mine”, își spusese Catherine în sine ea, încurajându-se. Nici acum, când era măritată cu un ofițer mai în vârstă de la garnizoana principală, Priscilla Stevenage nu părea să fi dat uitării gustul amar și ranchiuna simțite la pierderea lui Andrew. Deși se presupunea că Priscilla venise să-și însoțească bărbatul cu ocazia acestui dîneu prestigios, Catherine era sigură că adevăratul motiv pentru care femeia făcuse drumul până la fortul Edward era, de fapt, acela de a vedea cine câștigase inima bărbatului la care râvnise ea cândva. La scurtă vreme după ce, la îndemnul superiorului său, începuse să o curteze pe Priscilla, Andrew realiză că nu își dorea să continue relația cu aceasta. Circulau zvonuri conform cărora Priscilla ar fi fost încă furioasă din cauza acestei respingeri.

— Francezii au găsit o cale de a ridica diguri și de a deseca o mare parte din țărîm, continuă Catherine pe un ton calm. Acesta este cel mai fertil pămînt din lume, atât de mînos, încât aici se poate cultiva orice. Totuși, pentru a ajunge la un vas ancorat în ape adânci, trebuie

---

* Peste șase metri (n. tr.).

să ridicăm un dig care să traverseze porțiunea de țărm ce nu a fost încă desecată.

— Construirea digurilor. Singurul lucru pe care francezii l-au făcut bine în toată istoria lor, mormăi tatăl ei.

Priscilla pufni încă o dată cu o afectare față de care Catherine avea să dezvolte în scurt timp o repulsie puternică, dar înainte ca femeia să apuce să-și deschidă gura pentru a face o altă aluzie malițioasă, Catherine zări o siluetă cunoscută care se apropia călare de ei și strigă:

— Iată-l pe Andrew! Ah, știam că nu ar fi ratat seara aceasta!

În mod normal, aghiotantul unui regiment neînsemnat precum cel din fortul Edward nu ar fi fost invitat să ia masa cu un ofițer superior aflat în vizită, însă în primăvara aceea, colonelul care conducea fortul se îmbolnăvisese grav de febră și fusese transportat la Halifax, iar de atunci Andrew ocupa temporar postul de comandant al garnizoanei. Din acest motiv și pentru că generalul fusese prieten bun cu tatăl său, Andrew primise invitația pentru această seară.

Tânărul locotenent își struni calul, se apropie de trăsură și își scoase pălăria.

— O prea plăcută seară îți doresc, domnișoară Catherine, spuse el, aplecându-se ușor în dreptul ferestrei prin care îl privea tânăra.

— Bine ai venit acasă, domnule Harrow, îi ură Catherine, dorindu-și cu ardoare să existe o cale de a se ascunde de ceilalți pentru a-l putea întâmpina așa cum o fată își întâmpină iubitul după o despărțire de mai multe săptămâni; însă, în această situație, nu putea să îi arate tot ceea ce simte decât prin căldura din glas și din privire, căldură ce o revărsa acum asupra lui fără a ține cont de privirile tăioase pe care i le arunca femeia așezată în fața ei. De bună seamă că o cunoști pe doamna Stevenage, continuă ea, arătând cu amabilitate spre cealaltă femeie din trăsură.

— Sluga dumitale, doamnă! zise Andrew, înclinându-se ușor, după care se întoarse spre tatăl lui Catherine. Domnule Price, vă aduc salutări din partea garnizoanei din Annapolis.

— Excelent, tinere, excelent. Cum a fost călătoria?
 — Nu am avut parte de nicio neplăcere, în afară de starea jalnică a drumurilor. Era cât pe ce să pierdem o căruță din cauza unei scurgeri de noroi și o alta din cauza unui catâr speriat.

Pentru a-l putea vedea mai bine pe John Price, locotenentul Andrew Harrow trebui să se aplece mai mult în dreptul ferestrei, apropiindu-și fața de obrazul lui Catherine. Tânăra își înfrână cu greu pornirea de a scoate capul pe fereastră și de a-i da o sărutare acolo, în văzul tuturor.

Chiar și tatăl ei, care împărțea laude cu aceeași zgârcenie cu care împărțea zâmbete, îl socotea pe Andrew Harrow o pasăre rară. Tânărul era suplu și nu din cale-afară de înalt, dar avea o ținută atât de semeață, încât părea că domină prin statură bărbați cu o jumătate de cap mai înalți decât el. Acum părul său lung, bogat și negru ca pana corbului era prins la spate cu o panglică de culoare roșu-închis, în ton cu uniforma de gală. Înăbușitoarele peruci pudrate nu erau pentru Andrew Harrow, nici măcar cu ocazia unui dîneu în compania generalului. Tânărul avea tăria și încrederea în sine specifice unui conducător înnăscut, căruia se părea că îi vine ușor să păstreze loialitatea oamenilor săi.

Cu toate acestea, Catherine nu ajunsese să-l iubească pe Andrew pentru forța lui sau pentru familia din care provenea – deși, în adâncul sufletului, nu avea cum să nu admită cât de dragi îi erau și una, și cealaltă. Andrew avea și o latură mai sensibilă, o lumină în ochii săi albaștri precum cerul, care părea să crească în intensitate de fiecare dată când erau împreună. Ea adora acea lumină blândă și voia să-și petreacă întreaga viață făcând-o să strălucească tot mai puternic.

În acel moment, Andrew privi spre ea, dându-i de înțeles cât de mult și-ar fi dorit să o poată lua în brațe.

Deși avea și ea aceeași dorință, Catherine se înfioră de spaimă la gândul că iubitul ei ar putea face un gest necuviincios. Spre ușurarea ei, acesta îi zâmbi ștrengărește și apoi se îndreptă în șa.

— O iau înainte, să mă încredințez de-i pregătită barca.